

у ніч — розкриті очі, наче брами.
зенацька — ледь
помітне джерело прорвалося
в пустелі темряви.

в якій ми безугавно котимо свою
томливу совість, де
на кожен з наших помислів
чигає впертий сумнів хижакон,
куди ще не збіглися спрагли білі
коні, що нас понесли б далеко в ту
країну, де пшениця світла золотіє
в пальцях голубого вітру.

в пустелі, де джерельце он
зісохло, на пісочок розгризає нам
найменший усміх і надію
невсипуща
сарана.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».